

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Joan M. Oleaque.

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*),
Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milian
i Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*),
Miquel Benítez (*escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañis, Albert Clossas,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapà,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan-Marí, Pere Martí,
Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles
Marquès (Menorca), Anna Sáez (Lleida), Toni Solanelles
(Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS
d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau
Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello,
Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Laia Campos,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cas-
ses, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Fi-
nestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gi-
freu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Lla-
ví, Josep Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jau-
me Masdú, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot,
Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xa-
vier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard
Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes,
Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria
Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Àlvar
Valls, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro,
Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano
(*documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Això no va. Aquesta "Espanya plural" no ho és tant. O massa, però noines lingüísticament. És indignant que el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero s'invente la "pluralitat" idiomàtica en el que és una sola llengua, el català. És el que ha fet, això i no res més, l'executiu socialista central, en presentar a la Unió Europea la traducció valenciana oficial, de la Generalitat del PP de Francesc Camps, juntament amb la catalana, de la Generalitat del tripartit presidit per Pasqual Maragall.

És justa i d'agrair, doncs, la contundent resposta del president català, que ha advertit que està disposat a anar als tribunals per desfer aquest absurd provocat pel Govern estatal. És possible, fins i tot probable, que el mestre en gestos, Zapatero, o per delegació algun dels seus ministres, s'invente alguna enrevessada fórmula semàntica per intentar llevar foc a la qüestió. Potser el conflicte acaba en no-res. O no. Però tant se val. El que compta, almenys des del nostre punt de vista, és que això és com ploure sobre banyat. Ni és una equivocació (no ho pot ser per la repetició d'incidents semblants), ni és una anècdota (perquè s'emmarca en altres "gestos" del Govern espanyol de significat inequívoc), ni és, en fi, quelcom que es pugui deixar passar políticament. Aleshores, què s'hi pot fer? I, sobretot, qui?

Anar als tribunals està molt bé. Tanmateix tots sabem que, si és que s'hi arriba, la resolució s'allargarà molt en el temps, i vés a saber què en diu el jutge de torn. El que importa, pel cas, és que la llengua és, d'una banda, una qüestió científica (sobre la qual no hi ha dubte), i, d'una altra, Política. Per a nosaltres, amb majúscula. El que posa en dubte el Govern espanyol és justament la part política del nostre únic idioma, reduint-lo a política en minúscula. Per a ell la Política, amb majúscula, és, per exemple, el pressupost general de l'estat. Doncs si els membres del tripartit català, a més d'anar als tribunals, volen deixar clara constància que la llengua és Política i no política, tenen a l'abast una forma simple, clara i rotunda. Fer valer els seus vots polítics en el Congrés per fer Política amb el català. Això sí que ho entendria perfectament el PSOE espanyol i el Govern de Zapatero. A més de tots els ciutadans. Això sí que seria, a més d'un gest, una acció política inequívoca que faria comprendre que, amb la Política, no s'hi juga. Si és que l'altra part no es vol arriscar a perdre-hi també en la seua Política: la dels pressupostos.

En la relació entre el PSOE-Zapatero i els seus suports catalans, PSC-ERC-ICV, el que grinyola és aquesta dicotomia entre el que per a Espanya és política i el que per a nosaltres és Política, i viceversa. Mentre no es parle clarament i en un mateix nivell, es multiplicaran els "errors" o "malentesos". Cal aclarir-se. Tots. Les nostres seleccions nacionals és cosa de Política o, només, de política? I la seua? El català és una o altra cosa? I el castellà?... Tot, el de cada part, ha d'estar al mateix nivell i ha de ser tractat com a tal. Del contrari, que és el que passa ara mateix, a Madrid l'única Política que reconeixen és la seua.

Als nostres lectors

Davant la situació del president de l'Autoritat Nacional Palestina, en EL TEMPS hem volgut fer una portada especial sobre Iàsser Arafat, amb tots els seus clars i obscurs. Amb totes les crítiques que se li puguin fer, especialment pel seu paper autoritari, Arafat ha representat un poble en lluita, no només perquè es va imposar a la resta de líders que podrien fer aquest paper, sinó també perquè tota la comunitat internacional, inclosos els seus enemics més acèrrims, li l'han reconegut. Pensar que sense ell el problema de Palestina i Israel queda resolt és una entelèquia, ja que si bé és cert que a Palestina hi ha feina per fer, també ho és que Israel ha de defugir els tabús i reconèixer els drets individuals i col·lectius dels palestins. Igualment, la comunitat internacional faria bé de recordar que, com deia un diplomàtic català, a la llarga és contraproductiu ser alhora dur amb el dèbil i tou amb el fort.

Oriol Cortacans, coordinador "Món"

LLINGUA: POLÍTICA I POLÍTICA